

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: V. V., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem JUDr. Danielem Volákem,
sídlem Jiráskova 413, 436 01 Litvínov,
proti
žalovanému: Velitel Vojenského útvaru 1762 Žatec,
sídlem Komenského alej 1752, 438 01 Žatec,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2018, č. j. MO 80708/2018 - 1762,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2018, č. j. MO 80708/2018 - 1762, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí velitele Vojenského

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

útvary 1824 Žatec ze dne 26. 6. 2017, č. j. MO-129441/2017-1824 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o tom, že žalobce je povinen v souladu s § 101 odst. 1 a § 110 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), zaplatit částku 66 924 Kč České republice – Ministerstvu obrany za způsobenou škodu vedenou pod EKŠ 1518240001714, zveřejněnou v rozkazu velitele Vojenského útvaru 1824 č. 167/2015 ze dne 9. 10. 2015 v předpokládané výši 3 700 000 Kč, a to do 30-ti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Předmětná škoda na majetku státu přitom dle nadepsaného rozhodnutí vznikla tím, že dne 29. 9. 2015 došlo v rámci údržby techniky k poškození vozidla KVBP PANDUR II, vpz 302 66 - 98, a to konkrétně odlomením velitelského pozorovacího systému R30MOS, který je součástí nadepsaného vojenského vozidla, po jeho nárazu do vjezdových vrat mycí haly, kdy byl právě žalobce jako řidič předmětného vozidla shledán odpovědným za vzniklou škodu. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud zrušil též prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému zaplatit mu náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě předně namítnul, že v rámci napadeného rozhodnutí žalovaný nesprávně dovodil, že žalobce naplnil všechny zákonné podmínky pro odpovědnost za škodu, ač s odkazem na rozhodné skutečnosti ve věci, plynoucí zejména z výsledků jednotlivých osob zúčastněných na daném případě, měl žalobce za to, že nebylo jednoznačně prokázáno, jakého protiprávního jednání se měl dopustit. Na základě tohoto nedostatku pak dle žalobce nebylo možno hovořit ani o příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním a vzniklou škodou, stejně jako o případném zavinění. Stran skutkových okolností dané věci přitom žalobce zmínil, že je řidič vojenského vozidla při přesně definovaných a taxativně vyjmenovaných manipulacích s vozidlem povinen zajistit jeho bezpečný pohyb pomocí způsobilé a náležitě poučené osoby. Tuto povinnost pak žalobce dle svého hodnocení splnil, když po celou dobu řídil svěřené vojenské vozidlo za pomoci rotmistra H. O povinnosti takovou osobu výslovně řádně poučovat však daný předpis dle žalobce nehovoří. Podle jeho názoru je zároveň nesporným, že právě rotmistr H., který byl v rozhodnou dobu technikem rotty velitelského družstva 2. mechanizované rotty 41. mechanizovaného praporu 4. brigády rychlého nasazení Velitelství pozemních sil, byl osobou dostatečně způsobilou a poučenou již z titulu své funkce, neboť právě tato osoba udílí rozkazy v rámci navádění vozidel, zkouší ostatní z navádění vozidel, jakož i ze znalostí technických dat jednotlivých vozidel. Žalobci tak dle jeho názoru nepřislušelo takovou osobu o zajištění pohybu vozidla poučovat. Tvrzení rotmistra H. učiněná ve věci žalobce současně považuje za účelová a nepravdivá, což dle jeho slov dokládá i svědecká výpověď desátníka Z. který uvedl, že slyšel, jak rotmistr H. vyzval žalobce, že může najet do mycí linky, přičemž dále viděl, jak rotmistr H. šel před Pandurem žalobce. Další navádění však již neviděl, neboť byl rotmistr H. schovaný za Pandurem. Obdobný závěr pak lze učinit i z výpovědi svědka desátníka K. jenž vypověděl, že viděl rotmistra H. u vstupní části myčky, jak provedl informativní povel rukou, že má žalobce najet do myčky, kdy se tento pomalu rozjel a před myčkou zastavil, přičemž svědek dále viděl, jak se rotmistr H. otočil a vstoupil do prostoru myčky. Dle žalobce tak k navádění vojenského vozidla ze strany rotmistra H. docházelo po celou dobu vjezdu do myčky. Žalobce měl přitom za to, že údajný pokyn rotmistra H. o tom, že vojenská technika bude naváděna a že rozhodnutí o tom, kdo bude navádět, jmenovaný ponechal na řidičích vojenské Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

techniky, je rovněž účelovým tvrzením. Existenci tohoto pokynu nepotvrdil žádný z přítomných svědků. Ostatně vozidla Land Rover rotmistra V. a Tatra desátníka Z. dle žalobce také nebyla naváděna. Fakt, že vrata mycí linky nebyla řádně otevřena, měl poté rozpoznat právě rotmistr H., který se v blízkosti otevřených vrat nacházel, přičemž vydal přímý slovní i gestikulační pokyn k tomu, aby žalovaný do mycí linky s takto otevřenými vraty zajel. Žalobce měl tedy za to, že pokud byla konstatována pochybení na straně rotmistra H., který je uznal, pak jsou poukazovaná pochybení takového rozsahu a závažnosti, že prakticky znemožňují, aby byl za předmětnou havárii vozidla Pandur odpovědný i žalobce. Napadené rozhodnutí tedy dle tvrzení žalobce dovodilo v rozporu s důkazy, že došlo k naplnění čl. 2 písm. e) rozkazu ministra obrany č. 47/2013 Předcházení škodám a řešení škod na majetku státu v působnosti Ministerstva obrany, přičemž jej tudíž žalobce považuje za nezákonné.

3. Pokud se dle žalobce dále jedná o samotné naplnění formálních znaků napadeného rozhodnutí, tento konstatoval, že napadené rozhodnutí neobsahuje ve smyslu § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), datum jeho vydání, kdy se z jeho obsahu pouze domnívá, že bylo vydáno v březnu 2018.

Vyjádření žalovaného k žalobě a jeho doplnění

4. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě ze dne 9. 7. 2018, v němž zrekapituloval dosavadní průběh dané věci a navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že ze spisového materiálu nevyplývají jakékoliv pochybnosti o vzniku škody na vojenském vozidle. Je přitom nepochybné, že žalobce dne 29. 9. 2015 řídil předmětné vojenské vozidlo, přičemž při vjezdu do mycí haly došlo ke střetu pozorovacího systému R30MOS upevněného na vojenském vozidle se spodní stranou vjezdových vrat, kdy tvrzení žalobce o tom, že jej rotmistr H. jasně a zřetelně naváděl při najíždění do mycí linky, jsou dle hodnocení žalovaného účelová. Žalobce pak dle žalovaného porušil čl. 18 písm. q) Všeob-P-37 Pravidla používání vozidel v rezortu ministerstva obrany, kdy došlo ke škodě vymezené v čl. 2 písm. e) Rozkazu ministra obrany č. 47/2013 Předcházení škodám a řešení škod na majetku státu v působnosti Ministerstva obrany. Naplnění zákonných podmínek odpovědnosti za škodu je přitom upraveno čl. 2 písm. e) nadepsaného rozkazu. Dle čl. 2 písm. f) dříve uvedeného rozkazu se protiprávním jednáním rozumí konání nebo opomenutí, kterým byla porušena právní povinnost stanovená právním předpisem, vnitřním předpisem nebo řídícím aktem, pokynem nadřízeného, pokud současně představuje jednání, které je v rozporu s konkrétním ustanovením právního předpisu. Žalovaný tak měl ve věci za to, že služební orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích skutkový stav správně zjistily, vyvodily z něj správné právní závěry, přičemž jsou tato rozhodnutí vydaná plně v souladu s právními předpisy. V dané věci tedy bylo ve světle zásady materiální pravdy zjištěno, že si žalobce nezajistil pomoc osoby způsobilé a náležitě poučené, která by mu zajistila bezpečný vjezd do mycí linky, čímž porušil dříve poukazovaná ustanovení Všeob-P-37 Pravidel používání vozidel v rezortu ministerstva obrany.
5. V doplnění vyjádření ze dne 11. 7. 2018 nad rámec již shora uvedeného žalovaný konstatoval, že dle čl. 7 odst. 1 rozkazu velitele posádky Žatec - Vnitřního řádu parku vojenské techniky Žatec platí, že používání služebních vozidel Armády ČR se řídí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

předpisem Všeob-P-37 Pravidla používání vozidel v rezortu ministerstva obrany. V důsledku jednání žalobce tak došlo dle žalovaného i k porušení odkazovaného vnitřního předpisu, který byl pro tohoto v rámci plnění služebního úkolu závazný. Podle čl. 3 bodu 4 Vnitřního řádu parku vojenské techniky Žatec zároveň platí, že při vyjíždění z úzkých průjezdů, při couvání a ve složitých dopravních situacích je řidič povinen vyžádat si pomoc další způsobilé a poučené osoby. Čl. 7 bodem 3 poukazovaného řádu je také stanovena povinnost řidiče, že v případech, kdy to vyžadují okolnosti, zejména nedostatečný rozhled z vozidla nebo profil terénu, má tento povinnost zajistit si bezpečné vjetí na pozemní komunikaci, nebo otáčení a couvání vozidla pomocí způsobilé a náležitě poučené osoby. Jakmile tuto ztratí z dohledu, musí ihned zastavit. Prvostupňový služební orgán přitom ve svém rozhodnutí též uvedl čl. 18 bod 9 Vnitřního řádu parku vojenské techniky Žatec, který stanoví, že při výjezdu z garáží, couvání a při jiných složitých dopravních situacích PVT (pozemní vojenské techniky) řidič musí zajistit bezpečnost provozu další poučenou osobou. V bodu 9 Směrnice Velitele 4. brigády rychlého nasazení pro užívání vozidel velitelství 4. brigády rychlého nasazení je pak konstatováno, že prostory se zvýšeným nebezpečím jsou hala oprav techniky, myčka techniky a haly pro garážování techniky. Činnosti se zvýšeným nebezpečím jsou přitom manipulace s technikou a startování motoru v uzavřených prostorách (hala oprav techniky, haly pro garážování techniky) údržba, mytí a opravy techniky. Pro doplnění žalovaný odkázal i na bod 2 Základního vojenského řádu ze dne 6. 1. 2015, kde se podrobně uvádí signály pro navádění vozidla, přičemž signál musí být přesný, jednoduchý, rozlišitelný a nezaměnitelný s jiným signálem.

Repliky

6. V replice ze dne 27. 7. 2018 žalobce předně zmínil, že žalovaný ve svých vyjádřeních toliko opětovně cituje zákon o vojácích z povolání, předpisy Ministerstva obrany a rozkaz ministra obrany, avšak neuvádí, jak konkrétně měl žalobce předmětná zákonná a podzákonná ustanovení porušit a z čeho tedy plyne jeho odpovědnost ve věci. Žalobce přitom poukázal na fakt, že v době kdy došlo k poškození vojenského vozidla Pandur na základě špatných či neúplných pokynů návodčího, nebyl povinen zajistit pohyb vozidla pomocí způsobilé a náležitě poučené osoby, neboť v daný okamžik neprováděl vjetí na pozemní komunikaci, ani otáčení či couvání. Předmětné vozidlo totiž bylo v přímém pohybu vpřed. Stanovenou povinnost tedy žalobce dle svých slov neporušil, a ani porušit nemohl. Tvzení žalobce obsažená v žalobě pak mají reálný podklad v listinných důkazech, zejména ve výpovědích svědků Z. a K. Závěrem učiněné repliky se žalovaný vyjádřil i k samotné výši jeho odpovědnosti za způsobenou škodu. Stanovená částka 66 924 Kč je totiž dle jeho názoru požadována na základě fiktivní výše škody v částce 3 700 000 Kč. Daná částka přitom dosud nebyla nijak řádně vyčíslena či blíže odůvodněna. Žalobce byl připraven v rámci své účastnické výpovědi soudu sdělit i další fakt, tedy že je po něm vymáhána tato fiktivní výše škody, avšak předmětná součástka nebyla nikdy zkoumána, nahrazena či opravena. Skutečná výše škody, kterou by v případě oprávněnosti mohl žalovaný požadovat, tak dle žalobce nebyla nikdy stanovena.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce a žalovaný s tím vyjádřili souhlas.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí služebního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během šedesátidenní lhůty po právní moci napadeného rozhodnutí dle § 151 zákona o vojácích z povolání. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
9. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. V projednávaném případě soud předně uvádí, že vyslovil-li žalobce až v rámci učiněné repliky k vyjádření žalovaného pochybnosti týkající se řádného stanovení výše způsobené škody v celkové částce 3 700 000 Kč, soud se tímto tvrzením nemohl zabývat, neboť žalobu lze rozšířit o nový žalobní bod pouze ve lhůtě pro podání žaloby stanovené § 72 odst. 1 s. ř. s. Jestliže byl tedy shora uvedeným způsobem vznesen zcela nový žalobní bod (kdy tuto námitku žalobce v dosavadním průběhu věci nikdy neuplatnil), a to až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, což v daném případě nepochybně nastalo, soud k tomuto již nepřihlíží. Napadené rozhodnutí žalovaného přitom bylo žalobci doručeno dne 20. 3. 2018, jak ostatně sám žalobce v podané žalobě uvádí, přičemž jeho replika k vyjádření žalovaného s nově uplatněným žalobním tvrzením byla doručena soudu až dne 30. 7. 2018. Případným je pak odkázat v tomto kontextu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2019, č. j. 2 As 105/2019-39, v němž bylo způsobem plně přílehlavým i pro nyní projednávanou věc vyloženo, že *„pokud žalobce doplní žalobu po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby o další argumenty, je třeba rozlišit, zda tyto argumenty pouze upřesňují či podrobněji rozvíjejí námitky uplatněné v žalobě, nebo zda nepřípustně rozšiřují žalobu o další žalobní body (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 – 43, č. 685/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 Afš 29/2013 – 44). Řízení před správními soudy je totiž ovládáno dispoziční a koncentrační zásadou, proto již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo, a to ve lhůtě vymezené v § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. Soudní řád správní neumožňuje, aby žalobce vznášel nové námitky po uplynutí lhůty pro podání žaloby (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afš 25/2004 - 69, ze dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afš 57/2007 – 92, ze dne 16. 9. 2008, č. j. 8 Afš 91/2007 – 407, nebo ze dne 16. 12. 2009, č. j. 6 A 72/2001 – 75). Také Ústavní soud potvrdil, že s ohledem na efektivnost soudního řízení zákonodárce koncentroval řízení před krajskými soudy tím, že stanovil lhůtu k podání správní žaloby v délce dvou měsíců, přičemž žalobce musí v uvedené lhůtě uplatnit veškeré žalobní body (viz nálezy ze dne 30. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2701/08, nebo ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, odst. 39).“*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Předmětem daného soudního řízení je řešení otázky, zda žalobce odpovídá za škodu, která měla vzniknout v přímé příčinné souvislosti s porušením jeho povinností, jakožto vojáka z povolání.
12. Dle § 101 odst. 1 zákona o vojácích z povolání *voják odpovídá státu za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením svých povinností při plnění služebních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním.*
13. Podle § 48 odst. 1 písm. a) téhož zákona *je voják povinen důsledně a přesně plnit úkoly, které mu ukládají právní předpisy a rozkazy nadřízených.* Dle § 48 odst. 1 písm. a) citovaného zákona je pak *voják povinen svědomitě a řádně konat službu podle svých sil, znalostí a schopností.*
14. Z napadeného rozhodnutí se přitom dle hodnocení soudu podává, že služební orgány důsledně zkoumaly skutečnost, zda žalobce, jako voják z povolání, v souvislosti s předmětnou škodní událostí zaviněně porušil své povinnosti, a to jak ve světle výše citovaných ustanovení zákona o vojácích z povolání, tak i s ohledem na interní právní normy Armády ČR.
15. Co se týče skutkového stavu věci, služební orgány ve svém posouzení vycházely z výpovědí samotného žalobce a svědků, ze zápisu o ocenění skutečné hodnoty majetku ze dne 8. 10. 2015, z protokolů o ohledání místa činu ze dne 1. 10. 2015, včetně fotodokumentace, jakož i z dalšího obsahu správního spisu. Ve věci tak bylo jednoznačně zjištěno a doloženo, že dne 29. 9. 2015 došlo v rámci údržby techniky k poškození vozidla KVBP PANDUR II, vzp „X“, kdy na majetku státu vznikla odhadovaná škoda ve výši 3 700 000 Kč, a to konkrétně odlomením velitelského pozorovacího systému R30MOS, který je součástí nadepsaného vojenského vozidla, po jeho nárazu do vjezdových vrat mycí haly. V uvedenou dobu přitom bylo předmětné vojenské vozidlo nepochybně řízeno právě žalobcem. Ostatně žalobce sám k těmto skutečnostem neměl v průběhu řízení ve věci, jakož ani v žalobě samotné, žádných námitek. Žalobce však v řešeném případě nesouhlasil s tím, že by naplnil všechny zákonné podmínky pro odpovědnost za škodu, neboť dle jeho názoru nebylo prokázáno, jakého protiprávního jednání se dopustil. Předmětné rozhodnutí přitom mělo být učiněno v rozporu s důkazy, kdy žalobce poukázal na obsah výsledků rotmistra H., desátníka K., desátníka Z., jakož i své osoby, přičemž zastává stanovisko, že byl-li po celou dobu nájezdu s vojenským vozidlem na mycí linku naváděn, a to dle svého tvrzení rotmistrem H., není za předmětnou nehodu odpovědný. Na tomto místě však soud považuje za potřebné zrekapitulovat, že sám žalobce do protokolu o ústním jednání ze dne 6. 4. 2017 vypověděl, že přistavil techniku s ostatními na betonovou plochu před mycí linku a čekal, až bude moci najet do myčky, přičemž *„myčka již měla vytáhlá vrata a já jsem s nimi nikterak nemanipuloval. V tu dobu jsem vůbec netušil, kdo vytahoval vrata od mycí linky, a že je nedostatečně vytáhl. Této skutečnosti jsem si nevšiml a ani nikdo z dalších přítomných si toho nevšiml, protože by mě jistě o tom informoval, nepředpokládal jsem, že by nebyly vytaženy až nadoraz. K přistavení vozidla bych chtěl uvést, že jsem podle předpisů zaparkoval vozidlo před mycí linku, tedy že jsem měl příklop řidiče ve 30 stupňové poloze a na hlavě jsem měl kuklu řidiče. Takto jsem po celou dobu, než jsem vjel do mycí linky, seděl ve vozidle, které mělo nastartovaný motor. (...) U vrat mycí linky stál rotmistr H., který ukázal na mě pravou rukou, abych najel do mycí linky. Z jeho* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

gestikulace jsem pochopil, že mám jet, a že mě do mycí linky navede. Začal jsem vjíždět do mycí linky a on byl přede mnou a čelem ke mně mi ukazoval jasnými gesty, kam mám směřovat vozidlo. Poté odešel na konec haly a já se zastavil před vjezdovými vraty, a když se ke mně znovu otočil čelem, ukázal mi pravou rukou, ať jedu do mycí linky. Z této gestikulace mi bylo patrné, že mě prostě navádí, abych bezpečně vjel do mycí linky. Když jsem se rozjel, viděl jsem periferně, jak dopadl pozorovací přístroj na kryt motoru vojenského vozidla. (...) Chtěl jsem to nahlásit svému přímému nadřízenému rotmistru H., ale ten v tu chvíli zmizel a našel jsem ho asi po hodině na hale stání 2. mr. (...) Běžná praxe je taková, že když na někoho někdo ukáže, že má jet a postaví se před něj, tak mám za to, že ví, co dělá a umí navádět vozidlo. U rotmistra H. jsem to bral jako samozřejmost, a to z důvodu, že v tu dobu byl zastupující technik roty a řídící zaměstnání.“

16. Ve věci byl dále dne 6. 4. 2017 vyslechnut rotmistr H., který mj. vypověděl, že „svým podřízeným řekl, aby přistavili techniku před mycí linku. Dále jsem vydal rozkaz, že technika bude naváděna v tom smyslu, že každý řidič si měl podle svého zajistit navádějící osobu. (...) Přibližně za jednu hodinu jsem se vrátil zpět k mycí lince, v tu dobu akorát dokončoval ošetřování techniky rotmistr V. a požádal mě, abych ho vyvedl s technikou z mycí linky. Toto jsem provedl a poté jsem dal pokyn, že do mycího zařízení má vjet jako další vozidlo řízené des. V. a šel jsem dovnitř zkontrolovat mycí zařízení. Uvnitř mycí linky jsem upravoval roztažené hadice, a když jsem slyšel, že najíždí Pandur, tak jsem se otočil a viděl jsem, že vozidlo řízené des. V. není naváděno žádnou osobou a v tu chvíli došlo k nárazu pozorovacího zařízení o vrata mycí linky. Chtěl bych ještě zdůraznit, že jsem žádným způsobem nenaváděl výše zmíněné vozidlo, jen jsem dal pokyn, aby jel další do mycí linky a viděl jsem, že des. V. nikdo nenavádí, a že jede špatným směrem a mohl by sjet do odvodňovacího kanálu. Na to jsem chtěl zareagovat a ukázat mu, aby vozidlo srovnal. Během této chvíle jsem prostě automaticky zareagoval na vzniklou situaci a mohlo se stát, že jsem použil nějakého signálu k navádění. Jak tam vjel neočekávaně, tak jsem si jen všiml toho, že najíždí na ten odvodňovací kanál a z tohoto důvodu jsem nevěnoval pozornost výšce vozidla, protože do těchto vrat se normálně s Pandurem vjíždí a jak jsem zmínil dříve, nevěnoval jsem si nedostatečně vytažených vrat.“
17. Stejně tak byl v daném případě vyslechnut rotmistr V., a to dne 12. 4. 2017, který uvedl, že „po příchodu do parku nám rotmistr H. upřesnil práci, kterou jsme měli vykonávat. Při této rozdíle došlo i k poučení o BOZP a dalších vnitřních předpisů. (...) Po ukončení údržby (pozn. vozidla LR 110) jsem požádal rotmistra H., aby mě navedl při couvání z myčky. (...) Potom jsem vylezl z vozidla a od vjezdových vrat jsem zavolal na kluky, že můžou najet do myčky, ale ať si zkontrolují vrata, protože jsem si nebyl jistý, zda byla dostatečně vysunuta. Nevím, zda mé upozornění slyšeli, protože byla nastartovaná ostatní technika. (...) Následně jsem slyšel ránu a na to jsem se otočil a viděl jsem poškozená vrata myčky. Šel jsem se kouknout, co se stalo, a viděl jsem, jak vrata myčky jsou na Panduru. Uvnitř myčky byl rotmistr H., který byl před vozidlem a koukal, co se stalo, a des. V. byl na místě řidiče a koukal, co se stalo. (...) K té skutečnosti, zda naváděl rotmistr H. des. V., nemohu nic říci bližšího, a to z důvodu, že jsem vysoušel vnitřek vozu a byl jsem otočen zády k najíždějící technice.“
18. V protokolu o ústním jednání ze dne 27. 4. 2017 je zachycena výpověď desátníka K., jenž uvedl, že „při dostavení se na myčku si vybavuji, že v myčce byl rotmistr V. s jeho LRD a prováděl mytí, a ty vrata nebyla vytažena až nahoru. (...) po nějaké chvíli jsem zaregistroval, že rotmistr V. opouští s vozidlem prostor myčky. Pak jsem zaregistroval nastartování Panduru
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

des. V. a přítomnost technika H. ve vjezdu do myčky ukazujícího na des. V. pohyb rukou, z kterého jsem usoudil, že může najet dovnitř. Des. V. se zastavil několik metrů před vjezdem do myčky a viděl jsem rotmistra H., jak vchází dovnitř do myčky a zabíjí navádění Pandura řízeného des. V. dovnitř do myčky. Slyšel jsem zvýšení výkonu Panduru z důvodu prudkého nájezdu do myčky a během vjíždění Panduru jsem ztratil výhled na rotmistra H. a během chvilky jsem zaregistroval zavlnění vrat a padání pozorovacího přístroje. (...) Nevím, kde nástup (pozn. soudu dne 29. 9. 2015) byl, a to z důvodu většího časového odstupu, ale vybavuji si, že informace předával rotmistr H. o tom, že co se bude dít a já jsem konkrétně dostal informaci, že tam budu jako výpomoc při údržbě. Dále si již nevybavuji, že by proběhlo nějaké rozdělení o zastupitelnosti, že by byla určena osoba, která by měla navádět vozidla.“ Skutečnost, že vrata nejsou vysunuta do maximální výšky, jmenovaný svědek nehlásil ostatním, protože „si to nespojil s Pandurem“ a dále byl již někým požádán o kontrolu techniky. Současně zmínil, že neviděl žalobce, že by si poučil osobu, která ho měla navádět. Podle desátníka K. pak rotmistr H. konkrétně stran tvrzeného navádění „mávl rukou, nevím už jakou, ale bylo to mávnutí, z kterého jsem pochopil, že může des. V. najet do myčky. Dále jsem viděl, jak rotmistr H. zastavil pokynem ruky najíždějící Pandur a šel dovnitř myčky, až došel na konec myčky a ukázal des. V., že může vjet dovnitř. Po rozjetí Panduru jsem ztratil výhled na rotmistra H. Pochopil jsem, že se jedná o navádění des. V. rotmistrem H.“ Svědek také zmínil, že rotmistra H. v rámci navádění Panduru neviděl provádět jiné činnosti. Rotmistra V. přitom neslyšel upozorňovat na vytažení vrat.

19. V kontextu veškerých shora uvedených skutečností je přitom třeba konstatovat, že žalobce jako řidič nadepsaného vojenského vozidla svou jízdou, která následně vyústila v předmětnou škodní událost, resp. škodu na majetku státu, porušil již poukazovaný čl. 18 písm. q) Všeob-P-37 Pravidla používání vozidel v rezortu ministerstva obrany, který uvádí, že řidič je, *kromě povinností stanovených pravidly silničního provozu, zejména povinen v případech, kdy to vyžadují okolnosti, zejména nedostatečný rozhled z vozidla nebo profil terénu, zajistit bezpečné vjetí na pozemní komunikaci nebo otáčení a couvání vozidla pomocí způsobilé a náležitě poučené osoby. Jakmile tuto osobu ztratí z dohledu, ihned zastavit.* Stejně tak lze stvrdit i shledané porušení čl. 18 bod 9 Vnitřního řádu parku vojenské techniky Žatec, který stanoví, že *při výjezdu z garáží, couvání a při jiných složitých dopravních situacích PVT (pozemní vojenské techniky) řidič musí zajistit bezpečnost provozu další poučenou osobou.* Obecně je přitom v daném kontextu třeba zmínit fakt, že každý účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu. Konkrétně řidič (pozn. jakéhokoliv vozidla) je nadto povinen mj. věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích [srov. § 4 a §5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu)]. Ve světle interních normativních aktů Armády České republiky je současně nutné zmínit čl. 3 bod 1 Vnitřního řádu parku vojenské techniky Žatec, dle jehož *díky provoz vozidel PVT (pozemní vojenské techniky) podléhá zákonu č. 361/2000 Sb., kdy provoz upravují „Směrnice pro používání vozidel u Velitelství 4. brn“ a „Směrnice pro používání vozidel u 41. mpr.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Žalobce pak dle názoru soudu na výše citované povinnosti řidiče, nadto vojenské pozemní techniky, nemůže zcela rezignovat toliko s odkazem na případné (další) pochybení jiné (navigující či jinak nápomocné) osoby. Povinnost věnovat se plně řízení vozidla a sledovat okolní situaci ho totiž najisto stíhá po celou dobu výkonu takové činnosti, a to například i v případě, pokud by samo vozidlo bylo vybaveno moderními asistenčními systémy, či by se jednalo o vozidlo tzv. plně autonomní. Nadepsaná „nápomoc řidiči“ tedy nikterak neznamená, zbavení jej odpovědnosti za řízení vozidla samotného, jakož i za případné následky porušení právních předpisů. Ve věci přitom bylo jednoznačně zjištěno, že žalobce, jako řidič vozidla KVBP PANDUR II, vzp „X“, kdy jako voják byl v souladu se zákonem o vojácích z povolání povinen důsledně a přesně plnit úkoly, které mu ukládají právní předpisy a rozkazy nadřízených, přičemž byl dále povinen svědomitě a řádně konat službu podle svých sil, znalostí a schopností, měl možnost celou situaci nájezdu na mycí linku sledovat, a vyhodnotit tak veškerá případně hrozící nebezpečí a na tato i odpovídajícím způsobem reagovat.
21. K tomu lze ostatně poukázat i na skutečnost, že svědci desátník K. a rotmistr V., tj. osoby účastny v jistém postavení na posuzovaném ději, si konkrétně nedostatečného vytažení vrat mycí linky všimli. V bodu 9 Směrnice Velitele 4. brigády rychlého nasazení pro užívání vozidel u velitelství 4. brigády rychlého nasazení se poté uvádí, že *prostory se zvýšeným nebezpečím jsou hala oprav techniky, myčka techniky a haly pro garážování techniky. Činnosti se zvýšeným nebezpečím jsou přitom manipulace s technikou a startování motoru v uzavřených prostorách (hala oprav techniky, haly pro garážování techniky) údržba, mytí a opravy techniky. Z bodu 11 nadepsané směrnice se poté podává, že při používání mycí haly je nutno přísně dodržovat bezpečnostní opatření, zvláště navádění, dbát zvýšené opatrnosti při pohybu vozidel aj.*
22. Žalobce si tedy přinejmenším měl být vědom veškerých nadepsaných okolností, tj. že se pohybuje v prostoru se zvýšeným nebezpečím s kolovým bojovým vozidlem pěchoty, přičemž tak na něj, s odkazem na výše citované interní normativní akty Armády České republiky, nepochybně dopadala (vyjma obecných povinností řidiče) i povinnost zajistit takto charakteristickou manipulaci s předmětným vozidlem pomocí způsobilé a náležitě poučené osoby, a to právě s ohledem na bezpečnost provedení manévru. S odkazem na výpovědi svědků, jakož i samotného žalobce, přitom bylo ve věci postaveno najisto, že tento nadepsanému požadavku nedostal, když si bezpečnou manipulaci s vozidlem pomocí způsobilé a náležitě poučené osoby nikterak nezajistil, jak bude v podrobnostech vyloženo dále.
23. Nad rámec již dříve popsaného pak soud poukazuje také na čl. 3 bod 4 Vnitřního řádu parku vojenské techniky Žatec, v němž se uvádí, že *při vyjíždění z úzkých průjezdů, při couvání a ve složitých dopravních situacích je řidič povinen vyžádat si pomoc další poučené a způsobilé osoby. Čl. 7 bodem 3 poukazovaného vnitřního řádu je dále stanovena povinnost řidiče, v případech, kdy to vyžadují okolnosti, zejména nedostatečný rozhled z vozidla nebo profil terénu, zajistit bezpečné vjetí na pozemní komunikaci, nebo otáčení a couvání vozidla pomocí způsobilé a náležitě poučené osoby. Jakmile tuto ztratí z dohledu, musí ihned zastavit.*
24. Z citovaných ustanovení jednotlivých právních norem Armády ČR jsou tedy naprosto zřejmé povinnosti řidičů vojenské techniky, resp. jejich odpovědnost za dodržování zásad Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

používání služebních vozidel Armády České republiky, kdy jsou tato i zjevně opakována v každém dílčím normativním aktu, přičemž je tímto způsobem sledován zřejmý účel, a to zdůraznit zásadní potřebu, aby bylo ze strany řidičů – vojáků manipulováno s vojenskou technikou bezpečně. Situace uváděné v poukazovaných aktech jsou přitom uvozovány zpravidla slovem „zejména“, tedy jako příkladný výčet nejnepříjemnějších případů nebezpečných situací, na které musí řidiči vojenské techniky nutně reagovat.

25. Pro úplnost je zde případným odkázat i na bod 2 Základního vojenského řádu ze dne 6. 1. 2015, kde se mj. konstatuje, že *signál pro navádění vozidla vydávaný rukou musí být přesný, jednoduchý, rozlišitelný a nezaměnitelný s jiným signálem. Signály vydává pouze osoba k tomu určená, řádně proškolená a vybavená potřebnými pomůckami (tj. „navádějíci“). S výjimkou signálu „STŮJ!“ se řidič naváděného vozidla řídí pouze signály a pokyny od určeného navádějíciho. Má-li řidič pochybnosti o tom, zda signalizovaný úkon lze bezpečně vykonat, zastaví a s navádějícím prověří proveditelnost signalizovaného úkonu. Před každou činností, zahrnující navádění vozidla, je velitel řídící činnosti v určeném prostoru povinen poučit všechny osoby, které se účastní navádění vozidla, o bezpečnostních opatřeních a používaných signálech. Navádějíci převezme vozidlo k navádění tak, že se postaví čelem k naváděnému vozidlu a ukazováčkem natažené ruky ukáže nejprve na vozidlo, pak na sebe a opět na vozidlo. Řidič předem smluveným způsobem potvrdí připravenost k jízdě. Navádějíci se při navádění nepohybuje (necouvá) a nestaví se mezi vozidlo a překážku. Musí-li navádějíci změnit svou pozici, zastaví pohyb vozidla. Obsahem tohoto předpisu jsou též jasná grafická vyobrazení jednotlivých signálů užívaných k navádění vozidla. Z obsahu správního spisu, resp. provedených výsledků osob na věci zúčastněných, přitom v řešeném případě nikterak nevyplývá, že by byly splněny citované povinnosti a náležitosti postupu navádění vozidla ze strany žalobce, kdy tento neměl jednoznačně určeného navádějíciho, nebylo učiněno ani poučení všech osob, které se účastnily navádění daného vozidla, kdy měl následně tedy žalovaný jako řidič předem smluveným způsobem potvrdit připravenost k samotné jízdě. Za daných okolností je současně třeba upozornit i na to, že má-li řidič pochybnosti o tom, zda signalizovaný úkon lze bezpečně vykonat, zastaví a s navádějícím prověří proveditelnost signalizovaného úkonu. Pokud tedy žalobce na veškeré nadepsané činnosti zcela rezignoval, přičemž reagoval toliko na „mávnutí rukou“ rotmistra H., popř. ústní pokyn, že „si může najet“, kdy toto považoval za pokyn k jízdě, zjevně tak svým jednáním negoval jasným způsobem stanovené a legálně zavedené postupy, a tudíž i porušil veškerá dříve odkazovaná ustanovení právních norem Armády ČR, jakož i samotného zákona o vojácích z povolání.*
26. Právní odpovědnost je přitom zvláštní forma právního vztahu, ve kterém dochází na základě porušení právní povinnosti (primární) ke vzniku nové (sekundární) právní povinnosti, která má sankční charakter. Předpokladem pro vznik odpovědnosti vojáka za škodu vůči státu je tedy právě porušení jeho služebních povinností při plnění služebních úkolů, vznik škody, příčinná souvislost mezi porušením služebních povinností a vznikem škody (kauzální nexus) a zavinění na straně vojáka. Povinnost k náhradě škody pak vzniká tehdy, pokud jsou všechny výše uvedené předpoklady splněny současně, což v daném případě bylo shledáno. Žalobce totiž dle hodnocení soudu jednoznačně porušil své povinnosti, jak bylo již dříve popsáno, kdy v příčinné souvislosti s tímto jednáním též nepochybně vznikla škoda na straně státu, přičemž se tohoto jednání žalobce dopustil z nedbalosti. Otázka příčinné souvislosti mezi porušením povinností žalobce a vznikem škody s prvopisem potvrzuje G. Z.

škody zároveň není otázkou právní, nýbrž otázkou skutkovou, která nemůže být řešena obecně, ale pouze v konkrétních souvislostech, tak jak bylo ve věci učiněno. Pro naplnění příčinné souvislosti jako jednoho z předpokladů obecné odpovědnosti za škodu pak nemusí být porušení povinností žalobcem jedinou příčinou vzniku škody; musí však být jednou z příčin, a to příčinou důležitou, podstatnou a značnou. Příčinná souvislost je přitom v projednávaném případě najisto dána, neboť předmětná škoda, a to s ohledem na zjištěný skutkový děj, podle obecné povahy, obvyklého chodu věcí a zkušeností byla najisto důsledkem protiprávního úkonu žalobce. Současně tak bylo prokázáno, že škoda by nebyla nastala bez této příčiny (tj. jízdy žalobce bez splnění veškerých povinností řidiče vojenské techniky), přičemž se jednalo o příčinu přímou. Nutno zmínit, že služební orgány jednoznačně popsaly roli žalobce na vzniku škodní události, kdy také bylo vysloveno, že porušení povinností se dopustil i rotmistr H. Za škodu je pak v souladu s obecným vnímáním tohoto pojmu napříč právními odvětvími (i pro účely dotčeného ustanovení) třeba považovat újmu, která nastala v majetkové sféře poškozeného (zde státu), je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi, a lze ji napravit - nedochází-li k naturální restituci - poskytnutím majetkového plnění, tedy především peněz.

27. Ve věci způsobená škoda (zůstatková cena oceňovaného materiálu, konkrétně pozorovacího systému R30MOS) byla stanovena v částce 3 700 000 Kč, a to zápisem o ocenění skutečné hodnoty majetku (specifikace škody) ze dne 8. 10. 2015. V souladu s § 110 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, který obsahuje jisté limity určení výše náhrady škody, pak služební orgány neurčily výši náhrady škody podle škody skutečné, avšak stanovením čtyřapůlnásobku průměrného hrubého měsíčního platu žalobce. Jen pro úplnost soud v tomto ohledu uvádí, že takto bylo postupováno i ve vztahu k rotmistru H. (viz Sdělení průměrného hrubého platu pro potřeby náhrady škody ze dne 13. 1. 2017), neboť i zde platí, že je-li k náhradě zavázáno několik škůdců, nahradí škodu společně a nerozdílně; je-li některý ze škůdců povinen podle jiného zákona k náhradě jen do určité výše, je zavázán s ostatními škůdci společně a nerozdílně v tomto rozsahu (srov. § 2915 zákona č. 89/2002 Sb., občanský zákoník). Obecně přitom platí, že společná povinnost k náhradě škody vzniká jako výsledek spoluzavinění či souběžné (na sobě nezávislé) činnosti, případně nečinnosti nebo opomenutí, vedoucí ke vzniku jediného škodlivého následku. Pro spoluzavinění je pak typické, že každý škůdce má psychický vztah nejen k vlastnímu jednání (protiprávnímu jednání a škodě), nýbrž i k jednání ostatních osob účastnících se na vzniku škody, což je příléhavé i pro nyní projednávaný případ.
28. Eventuální porušení povinností jiného vojáka nemá na závěry soudu o odpovědnosti žalobce za vzniklou škodu (v řešené části) podstatnější vliv, neboť žalobce jako vojáka nezbavuje povinností plynoucích ze zákona o vojácích z povolání a interních normativních aktů Armády ČR, jak už bylo opakovaně uvedeno (k tomu srov. např. i rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 7. 2020, č. j. 51 A 2/2019-32). V projednávané věci přitom nebylo zjištěno, žalobce ostatně ani sám žádná skutkově relevantní tvrzení v tomto směru nevznášel, že by na nesplnění veškerých nadepsaných povinností řidiče vojenského vozidla měla mít přímý či nepřímý podíl i jiná osoba, kdy tak jednal toliko o své vůli na základě prostého „mávnutí ruky“ (popř. i sdělení „můžeš najet“) rotmistra H. Žalobce se tak v konečném důsledku na podkladu vlastního zhodnocení situace sám rozhodl, že s vozidlem za daného stavu najeden do prostoru mycí linky. Soud Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tak má jednoznačně za to, že jeho počínání bylo nutno hodnotit jako krajně nedbalé. Lze pochopit, že žalobce mohl do jisté míry spoléhat pouze na svoji řidičskou zkušenost, či „zavedenou praxi“, popřípadě byl tzv. „ve vleku okolností“, přičemž nechtěl, narušovat plynulost neformálního procesu plnění daného úkolu ostatními zúčastněnými, avšak ani tyto skutečnosti nemohou na závěru soudu nic změnit, kdy tento znovu zdůrazňuje zejména účel dotčené právní úpravy, a to dodržování nanejvýš nutné bezpečné manipulace s vojenskou technikou, resp. zde vojenskými vozidly.

29. Ze spisového materiálu tak dle názoru soudu zcela jednoznačným způsobem plyne, že se žalobce v souvislosti se shora popsanou škodní událostí vojenského vozidla dopustil zaviněného porušení svých povinností při plnění služebního úkolu, kdy tudíž státu odpovídá za škodu, kterou mu způsobil, a to ve smyslu § 101 zákona o vojácích z povolání, jak bylo obsáhle rozvedeno už výše. Soud nadto k námitkám žalobce hodnotil daný případ komplexně, tedy s ohledem na veškeré jeho konsekvence, přičemž, nad rámec samotného posouzení věci ze strany služebních orgánů, které tak soud shledal za zcela zákonné, vyhodnotil širokou míru porušení dotčených ustanovení jednotlivých právních norem ze strany žalobce. Závěry služebních orgánů ve věci pak považuje soud též za řádně odůvodněné a důkazně podložené.
30. Pokud se dále jedná o námitku žalobce stran absence data vyhotovení napadeného rozhodnutí, tj. nenaplnění formálního znaku učiněného rozhodnutí, ani této soud nepřisvědčil, neboť předmětná námitka nemá oporu v obsahu správního spisu. Je zcela zřejmé, že napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 19. 3. 2018. Toto datum se pak jasným způsobem uvádí i ve vyhotovení rozhodnutí, které bylo doručeno samotnému žalobci, a to v části elektronického podpisu. Napadené rozhodnutí tak najisto datum vyhotovení obsahuje. Pokud je datum vyhotovení rozhodnutí, jež bylo doručeno samotnému žalobci, neúplně uvedeno toliko v části jeho záhlaví, je tento nedostatek soudem hodnocen toliko jako stylistický, kdy na zákonnosti rozhodnutí nemá sebemenší vliv. Nad rámec uvedeného pak soud v daném kontextu pro úplnost poukazuje na závěr Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011-82, v němž bylo konstatováno, že *„absence (zde tedy naprostá) data vyhotovení rozhodnutí (§ 69 odst. 1 správního řádu) je nepochybně vadou písemného vyhotovení rozhodnutí, které by se měly správní orgány vyvarovat. Zpravidla však nepůjde o vadu způsobující nicotnost daného rozhodnutí a většinou ani o takovou nezákonnost, pro kterou by bylo nezbytné je zrušit.*
31. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti tedy soud uzavírá, že žádné z řádně uplatněných žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
32. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž tento ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. prosince 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)